

דברי הכפר

**"הנשמה נולדת זקנה
וגדלה להיות צעירה.
זו הקומדיה של
החיים.
הגוף נולד צעיר והופך
זקן, זו הטרגדיה של
החיים."**

אוסקר ווילד

גיליון מס' 2553 כ"ו בשבט תשע"ט * 1 בפברואר 2019
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

**בצער רב אנו מודיעים
על פטירתה בשיבה טובה
של חברתנו**

**בטי דוארי
ז"ל**

**ומשתתפים בצערם של
יאיר וציון
וכל בני המשפחה הענפה**

שלא תדעו עוד צער

אימא יקרה ואהובה,

כמעט 100 שנים חלפו מהיום שנולדת בגולדס גרין לונדון ועד היום ליד הקבר הטרי שלך.

בילדותך הצטיינת בריקוד בלט ואילולא השמרנות של אביך, שלא חשב שזה נאה ש nice Jewish girl תרקוד... אולי היית נהפכת לרקדנית מפורסמת בבמות המרכזיות ברחבי העולם. במחשבה נוספת – את בעצם רקדת כל החיים ולימדת אותנו שיעור בהנאה אמיתית מריקוד פנימי וחיצוני.

בנעורייך חגגת את החיים והופעת בטורי הרכילות בעיתונים של סידני, עם הרבה מחזרים, מסיבות ושלל הנאות החיים. עד שחיך קיבלו את התפנית המשמעותית ששינתה את מסלול חיך לבלי שוב: ב 1942 ואת רק בת 21, היית עדה לשיחת טלפון שבו נציג בכיר של יהדות אוסטרליה, הפציר ברשויות ההגירה האוסטרלים להימנע ממתן אשרות כניסה לפליטים יהודים מאירופה בכדי "למנוע יצירת אנטישמיות באוסטרליה". הזעזוע שינה את חיך.

למחרת הצטרפת לתנועת הבונים ומכאן החיים התגלגלו בכיוון חדש ובלתי צפוי: מפגש עם אבא (מייקל פורטר/פוצ'טר) במחנות הבונים ב 1942, שניכם חלק מ 6 העולים הראשונים אי פעם מאוסטרליה לישראל. ב 1946, הכשרה בכפר בלום ונאות מרדכי, לימוד קורס אחיות ומיילדות בחדרה, הצטרפות פרטיזנית ונועזת ל 4 הראשונים שבאו לבדוק את הקרקע במנסורה, עליה לקרקע ביולי 1948, אחות מסורה שחבשה פצעים רבים של כל דור המייסדים ועוד סיפורים שהצנזורה עדיין לא אישרה לנו לפרסם.

בגיל 31 חווית את הטראומה הנוראית ביותר שהורה יכול לחוות: הבן הבכור שלכם, אחינו הבכור – משה'לה, נפטר בידיים שלך בדרך לבית חולים - ואת נשארת עם רגשות אשמה – מדוע לא לקחתי אותו לבית חולים יותר מוקדם? שהרי בתור אחות לא רצית לתת לבן שלך "יחס מועדף". ציון ואני הקהנו את הכאב אבל רק כשהפכתי לאב בעצמי, הצלחתי להבין את גודל האובדן והכאב שחוויתם שניכם. אח"כ אימצתם את בתיה (ויטהם) והיית כמו אם לרוחלה ונעמי לאחר מות אימם ולעוד רבים וטובים.

היית שותפה/תומכת לאבא, בתקופות ארוכות שהוא התמסר כל כולו לקיבוץ, לתנועה, למדינה, לפרויקטים שעצבו את קיבוץ, האזור ובכלל את המדינה. הפרק הזה של חיך שנמשך חצי יובל שנים, הסתיים באחת עם מותו ללא עת של אבא/מייקל ב 1991. ודווקא האובדן של אבא לא שבר אותך אלא להיפך, התחלת לפרוח ולקחת את התפקיד המרכזי שמילאת בחיים של כל המשפחה הקרובה והמורחבת. לא הסתגרת בבית אלא להיפך יצאת לחגוג את החיים. התחלת לרקוד בחוגים ובכל הזדמנות אפשרית, התעניינת במגוון רחב של תחומים והשתתפת בקורסים וחוגים שכללו לימודים על המוח, היסטוריה, מוסיקה (תודה מקס) ועוד. התאהבת בטניס ואילו יכולת היית מתחתנת עם

רוג'ר פדרר וכולנו היינו מרוויחים. יצאת לטיולים בכל רחבי העולם עם חברתך הקרובה איירין שיין המנוחה, עשית הרצאות מרתקות לפני בני נוער מהארץ ומהעולם על ההיסטוריה המפוארת שלך והתמסרת כל כולך למשפחה הגדלה של ציון ושלי. תמיד רצית משפחה גדולה עם הרבה ילדים ושנינו עשינו כמיטב יכולתנו.

אין מילים לתאר את הקשר המיוחד שיצרת עם הנכדים והנכדות שלך, את השיחות האינטימיות שיצרת אתם על הנושאים הכי אישיים שיש. והכול בזכות הלב הפתוח שלך, הפתיחות לאחר ובעיקר אהבת אדם באשר הוא אדם, שהוא בבסיס האישיות שלך.

אימא לא ממש התענינה באידאולוגיה הקיבוצית, בדעות פוליטיות ובזרמים חיצוניים. אימא אהבה את הקשר האנושי שניתן ליצור. רגשות שליליים כגון קנאה, צרות עין, התחשבנות על פני שנים – לא היו חלק ממך אימא. לא היה לך קל בלהיות האישה של...פעיל ציבורי שמשך אש וביקורת ואולם, את בחוכמתך ובטוב ליבך ראית את הטוב ופעלת לאורו.

הייתה לי זכות מיוחדת להיפרד ממך בחודשיים האחרונים (היותר קשים) ואני מודה לך על היותך אימא כל כך טובה לי ולאחי. הייתה לציון ולי זכות גדולה להיות הבנים שלך ואני מבקש סליחה במידה ופגעת בך מבלי להתכוון. אני מבקש גם להודות למטפלות מריפה ו עמי....

אימא, זכית באריכות ימים ובעיקר בבריאות טובה עד כמעט סוף חיך. רק לאחרונה אני חושב שסוף סוף הבנתי את הסוד שלך: בנוסף ל DNA המעולה שמשפחת קזלמן הורישה לך ובתקווה לכולנו - **חיית עם תפיסת עולם חיונית**. ראית את הטוב באנשים ללא הבדל מין, גזע ודת, וזה הסוד הנפלא שאת מורישה לכולנו:

'תחיו בטוב לעצמכם, לזולת, לכדור הארץ וליקום בכלל. הטוב הזה יחזור אליכם'.

אפילו נס קטן התרחש ממש לפני מותך: לאחר שלא חלמת על אבא במשך 28 שנים – חלמת שאת פוגשת את אבא וששניכם רוקדים ורוקדים ורוקדים...

המוסיקה שהתנגנה בגופך עברה לדורות הבאים והנכדים והנכדות המוכשרים שלך מנגנים ושרים את מנגינת הלב שלהם ובכך הופכים את העולם שלנו למקום יותר איכותי, הומני, רגיש ושלם. ולך יש חלק גדול ביצירה הזו.

השתחררת מהגוף כמו שביקשת: במיטה שלך, בסדינים פרחוניים ופיג'מה צבעונית ובבית שהיה ביתך מזה 46 שנים. רוב מכריך כבר מחכים בצד השני ואלה שעדיין נשארו מקנאים בדרך שבחרת לעזוב – בסטייל כמו שאת – **מלכה**.

אימא תודה על הזכות המיוחדת להיות יתומים רק בגיל 65 ונכון שיש בי כבר געגוע אבל יש גם תחושה עמוקה של שחרור, שנמנע ממך סבל מיותר ועל כך ועל הכול אני מודה לך בשם כל המשפחה המהממת שלנו

באהבה גדולה
יאיר

אמא'לה יקרה,

הנה הגעת אל המנוחה, ליד אבא, אבינו היקר ואישך האהוב.

אבא הלך כמעט לפני 28 שנים, ותמיד ייחלת לפחות לחלום עליו, ולא זכית. והנה, יומיים לפני שנפרדת מעימנו, סיפרת לאמי – המטפלת המופלאה שלך, שחלמת עליו, על אבא, והנה אתם רוקדים – וואוו.

הוא ידע שאת מגיעה והזמין אותך לרקוד, ועכשיו אתם רוקדים למעלה.

ואנחנו, פה למטה, בוכים, אבל גם צוחקים, כי הרבה ממך נשאר בנו.

הייתה בך רגישות מופלאה לכל אדם ולכל הסובב. ראית כל מבט, וזיהית כל קושי אצל האחר, שקיבל מענה בצורת חיבוק או מבט אוהב. הייתה בך סקרנות ללא גבול, לא הפסקת ללמוד דברים חדשים וגם להכיר אנשים.

לפני שנתיים שמעתי ממך חידושים בתחום חקר המוח.

במשך תקופה ארוכה היית מצלצלת אלי לשאול על פרשת השבוע או להשמיע הבנות שלך בעניין.

הייתה בך אמונה פשוטה וחזקה והנחלת אותה לי. ינקתי אותה ממך. אבל גם לא חסכת את שבטך, כאשר משהו מהעולם האמוני לא נראה לך. את זרעת בי את התהייה הגדולה על מופלאות הקשר של עמנו.

ראיתי אותך מזילה דמעה על יהודי שנכלא בכלא בארגנטינה. ושאלתי – לא ידעתי שיש לנו קרוב משפחה שם, ובאמת לא היה קרוב משפחה. "אז למה הדמעה?" כי באמת זו משפחה – "כאיש אחד בלב אחד".

את זה קראנו בפרשת השבוע שקראנו אתמול, ואז נפטרת סמוך לקריאת פרשה זו.

גם חדות הייתה בך. חדות שזיהתה כל זיוף, וכאשר זיהית זיוף כזה, נפנת אותו מיד. אבל החדות שלך הייתה רכה ועם חצי קריצה.

אימא, היית אדם של אנשים, אהבת אותם והם אותך, יצרת קשרים תוך שניות, ידעת לגשר על הבדלים ושוני ולמצוא נקודות חיבור ועניין. היית גם מצחיקה ושחקנית מלידה. זכינו בלילות שבת לביקורים של מיסטר בין על שולחן שבת – כולם היו על הרצפה.

מגיל צעיר רקדת ואת זה עשית עד כמעט היום.

לפני כ-10 שנים, יצאת לערב ריקודים עם בחור בן 37, הוא סיפר אח"כ שהיה לו קשה לעמוד בקצב שלך.

ומעל לכל אימא יקרה, ידעת להגיד **תודה**.

אמרת תודה לאח שהכניס לך מחט לוריד.

אמרת תודה כשהכינו לך כוס תה.

אמרת תודה כשהגעתי לבקרך ושהלכתי בזמן...

אמרת תודה למי שחיך אלייך.

אמרת תודה לחיים

והחיים אמרו לך תודה – על שהיית פה והקמת תנועה מאפס וקיבוץ מאבנים, וריפאת חולים, וילדת ילדים, והתגברת על המוות של אחינו הגדול – מו'שלה. ולא וויתרת גם כשאבא הלך, והמצאת את עצמך מחדש.

ונדמה לי שגם עכשיו את אומרת תודה שזכית והלכת מתוך שינה וצלילות.

היה בך כוח חידוש מופלא והצלחת גם ליילד את עצמך מחדש.

וכך היה לפני כ-3 שבועות בבי"ח במאבק על כל נשימה. לאחר 3 שעות, כמעט קרעת את מסכת החמצן ודפקת על המיטה ואמרת – אני אחיה.

אימא, יש לי חדשות בשבילך – את חיה גם עכשיו.

את חיה בתוכנו – בנייך, נכדייך, נינייך, כלותייך וכל מי שזכה להכיר אותך.

החיות שבך, חיה ותעבור מדור לדור ותמשיך להיות פה.

תודה אימא שזכיתי להיות לך לבן.

תודה שהבאת אותנו לעולם, ושזכינו לגדול מתוך ביטחון ואמונה לתוך חיים של משמעות יהודית מתחדשת ומתעצמת.

תודה אימא יקרה. אני בטוח שאת שמחה עם אבא ומשה'לה.

ציון

שני מנהגים ידועים יש בישראל סביב הקבר:

1. לשים פרחים.

2. להניח אבן.

כל אחד מביע צד חשוב של הפרידה מאדם אהוב. יש את הפרידה ממה שלא נראה עוד – החיבוק, הבלורית המדהימה שלך, הריקודים, יכולת המשחק ועוד.

וזה מתבטא בפרחים שרישומם ניכר, צבעוניים, מגוונים, אבל זה פורח לזמן קצר, ועוד מעט נובל "רציף יעוף וכענן כלה"... ועל זה הצעיר שלא זכה להיפגש את כל שעבר וחולף כמו הפרח.

ומנהג נוסף הוא להניח אבן שהיא שורדת שנים רבות, שזה מסמל את מה שעובר ונשאר בנו לדורות. כל הערכים והדברים שעוברים לדורות הבאים.

ציון

סבתוש,

מוזר לדמיין שהגוף שלך כבר לא כאן. הגוף החזק המלא בנוכחות, תנועות גוף שלך, הריקוד, הפנים היפות והעדינות החיוך הזה... והעיניים החומות והשובבות שלך....

לפני כמה שנים כשהיה לך קשה הזמנת אותי לגור אצלך... כל כך אהבתי לגור אצלך דאגת לי, היית שם בשבילי. ללא ביקורת. נתת לי שקט, וקבלה ללא תנאי, פשוט היית שם. אני כל כך גאה שאת השורשים של המשפחה שלנו. שורשים חזקים עם תשוקה לחיים.

ראיית הטוב ושמחה מהדברים הקטנים.

כל אלו אני לוקחת לליבי ומאמצת.

סבתוש,

לפני כמה חדשים באתי אלייך, היו לנו שיחות על חיים ומוות.

את אמרת לי בקול כואב שאת מפחדת למות.

סבתא כולם מפחדים למות אבל עוד יותר לחיות.

ואת אמיצה! חיית חיים מלאים! את ידעת לחיות.

ועכשיו באומץ בחרת להיפרד מכולנו בעודך בחיים ואז להירדם כמו נסיכה במיטה שלך ולא לפקוח שוב עיניים.

מגיע לך.

אמיצה שלנו.

יודעת שאת רוקדת עכשיו עם סבא.

ויודעת שתמשיכי לשמור עלינו.

וכמו שאת אומרת לי תמיד:

Love you and live you

רננה

סבתא

הלכת לעולמך
ואני שואלת לאיזה עולם?
ראיתי אותו תמיד כאן מול עינייך
גוף ונפש זה מי שאת.
הלכת לעולמך
ואני שואלת איפה הנצח? שנגמר
ואז אני ממש מרגישה את החיים סבתא שלי
את מה שתמיד הבאת איתך את החיים
ואני רק רוצה להגיד לך שאני רוצה לנצח.

מיקה דוארי

נפרדים מבטי דוארי

בטי - זקנת דור המייסדים, ואין מתאים ממנה לשאת כתר זה. היא חיה וחווה בכל נימי נפשה את הציונות והחלוציות. זכרה בפרטי פרטים את תולדות הבונים אוסטרליה, ותולדות כפר הנשיא, ואהבה להיזכר, לספר ולשתף, מלאת חיים, התרגשות ותחושת שליחות. אלבומי התמונות והמזכרות שבביתה הם אוצר היסטורי של ממש.

בטי חיה בגדול. התעניינה בכל מה שקורה בקיבוץ, בארץ ובעולם. המצב, לטוב או לפחות טוב, ממש השפיע על נפשה ועל בריאותה. מכיוון שהקיבוץ היה מרכז חייה, הרשיתי לעצמי להתחשב היום ברשימת הוותק, ובזכויות הרבות שנקבעו לאורך השנים על פי נקודות הוותק, וקניתי לה יותר פרחים מהרגיל...

רבקה קזלמן, בטי, נולדה באוגוסט 1921 בווסט-אנד בלונדון, להוריה צפורה (טינה) ואהרון, שהיה חזן בן חזן.

מילדות בטי למדה מחול, בהמלצת הרופא; היא אהבה מאוד לרקוד, והמשיכה עד גיל מופלג. בכלל, בטי פרחת על הבמה.

לפני שנים ספורות סיפרה לי שסבלה מסחרחורות. היא הגיעה למומחה בחיפה, ששאל: מתי הסחרחורת תוקפת אותך? כששמע את תשובתה של בת התשעים פלוס, כמעט התעלף: הסחרחורת תוקפת אותי בחוג ריקודי סלסה, אבל רק כשאני לומדת צעד חדש!

בהיותה בת 16 עברה עם משפחתה לאוסטרליה. בחורה תמירה, תוססת ומטופחת, מלאה דאגה לזולת ושמחת חיים. בזמן מלחמת העולם גיבשה השקפת עולם ציונית, וב-1943 הייתה שותפה, יחד עם מייקל, להקמת תנועה "הבונים" באוסטרליה. עסקה בכל מרצה בהדרכה ובהפגנות נגד הספר הלבן.

בתחילת 1946 הגיע מאיר ריינס לסידני, כמלח בצי הבריטי, וכמובן הלך לקן המקומי של "הבונים". הוא יצא עם בטי שזה עתה פגש לסרט (תמונתו של דוריאן גריי), וברגע המפחיד ביותר בסרט השמיעה בטי צרחת אימה, קפצה על ברכיו, וחיבקה אותו בבהלה. כך חיה כל חייה – חווה הכל בגדול, בהומור וברגישות.

בטי ומייקל הגיעו ארצה ביוני 1946, בקבוצה ראשונה של חמישה חלוצים מאוסטרליה שקבלו סרטיפיקטים. לאחר מסע ארוך ומעניין באנייה, דרך הודו ותימן, ברכבת ממצרים. 1947 הייתה עבור בטי שנה קשה של הסתגלות לחיי הצנע ולעבודה הקשה, בכפר בלום, ולאחר קבלתם לגרעין המייסדים שלנו – בחדרה.

בטי למדה להיות אחות ועבדה במקצוע במשך שנים, כולל באפיקים, במנסורה ובקיבוץ. לימים הוסיפה את תחום מרפאת השיניים, והקוסמטיקה. תמיד סביב טיפול באנשים.

רצה הגורל שבטי זכתה, במזל, לפגוש בראש פינה את המשלחת הראשונה שבאה לבדוק את מקום ההתיישבות במנסורה (יוחנן, ג'וני טנא, יצחק עדר ואיזק), והצטרפה אליהם. זה היה מאוד משמעותי עבורה, בראיה היסטורית, יחד עם השתתפותה בעלייה לקרקע.

בינואר 1950 נישאה למייקל פוצ'טר, (האם סיפרה לי פעם בחיור שובב שהוא ביקש את ידה ליד השירותים במנסורה?) וכעבור שנה עברתו את שמם לדוארי. שניהם היו חלוצים עשירים בעשייה, ובבניין הקיבוץ.

לא קל היה להתגבר על הטרגדיה שעברה עליהם כשבנם הבכור, משה ("מויש'לה") נפטר בעודו תינוק. לו שרד, היה כיום בכיתת "עשור". לאחר מכן

נולדו יאיר וציון, ולמשפחה הצטרפה בתיה מכיתת אריה. בטי הייתה גאה מאוד ומסורה למשפחתה, שעם השנים גדלה ושגשגה.

בטי נסעה לאוסטרליה כאשת שליח בשנים 1958-1961, ולאחר מכן לשליחות בארה"ב 1979-1982. ב-1991 נפטר מייקל האהוב והנערץ שלה. בטי לא חדלה להתגעגע אליו, ובעיקר – לא מצאה מאז שום גבר שיודע לרקוד עם אשה, ולהוביל בביטחון, כמוהו.

טניס היה תשוקה נוספת שלה. לא פעם היא צלצלה בשמחה לבשר לי שפדרר שוב ניצח!

בגיל שמונים פלוס החליטה לא להישאר מאחור בעולם המודרני, ולמדה לשלוט ברזי המחשב. היא אהבה ללמוד, וסיסמתה הייתה "USE IT OR LOSE IT" בטי למדה בנעוריה קצרנות והקלדה עיוורת באנגלית (במכונת כתיבה, כמובן), והיכולת הזאת נשארה טרייה בזיכרונה עשרות שנים. בזכותה כתבה מאמרים, את תולדות חייה, התכתבה עם חברים ועם המשפחה המורחבת. ושיא השמחה – לקבל מהם תמונות. המשפחה הגדולה והמגוונת הייתה שמחתה וגאוותה. מי שלא ראה את ערמת זוגות הגרביים החדשים, מכל הגדלים והצבעים, שנערמו על קרש הגיהוץ שלה כמתנה לקראת חג, לא ראה סבתא מסורה מימיו.

בטי, זקנת דור המייסדים, נטמנת היום באדמת הקיבוץ שהייתה שותפה מרכזית בהקמתו.

בטוחה אני שהדבר הראשון שבקשה ממייקל שם, למעלה, היה שיחזיק אותה בזרועותיו בביטחון, כמו שרק הוא יודע, וירקוד איתה לנצח.

ליאיר וציון, ולכל המשפחה הענפה – בחייה העשירים ובשיבתה הטובה תנוחמו.

רחל גינת

בטי דוארי ז"ל

הייתי קשורה לבטי. בטי זמי היו אלה שבאו לבית הוריי בראש פינה ללבקש את ידי'. האנרגיה של בטי והחן של זמי הביאו אותי לכאן, להיות אחות שכירה בקיבוץ. 50 שנה עברו מאז. בכל מפגש בינינו הועלה הנושא.

והייתי מאוד קשורה לבטי ומייקל, כל השנים, קשר אישי חם ואוהב, שפשוט קרה דרך טבע.

בשבת על המדרכה נודע לי שבטי נפטרה. יאיר וציון סיפרו לי. והיה מן שקט נינוח כזה שעבר לי בגוף. לא כך אני מקבלת הודעות על מוות. איך זה שאינני נרעשת?

כי בטי נפטרה מהעולם, אבל בטי עם האנרגיה הצעירה שלה לא מתה. כי בטי נפטרה בשיבה טובה.

חיפשתי במקורות, מהי 'שיבה טובה'. נאמר שם כי: זכות היא למות בשיבה טובה ובמיתת נשיקה. זו בדיוק ההרגשה. ואמרתי, אשריה ואשרי בניה ובני בניה, שזכתה היא וזכו הם. ברוך דיין אמת.

"וַיָּגֹעַ וַיָּמָת אַבְרָהָם בְּשִׁיבָה טוֹבָה זָקֵן וְשֶׁבַע וַיֵּאָסֶף אֶל-עַמּוּיוֹ"

בראשית כה פסוק ז

מיתה טובה

- "בְּשִׁיבָה טוֹבָה" – שנותיו האחרונות של האדם חלפו בטוב, והוא גסס ללא כאבים וסבל.
- "זָקֵן" - בגיל מבוגר ומכובד.
- "שֶׁבַע" - שבע במובן של לא רעב, לא עני ונטוש, עם הרגשת שלמות והצלחה מחייו ומתפקידו. אברהם זכה לראות את נכדיו עשו ויעקב גדלים. הוא הרגיש את הברכה שאלוהים נתן לו בחייו ולזרעו אחריו. היתה לו אמונה מלאה במעשיו ובהחלטותיו שהביאו כבוד רב למשפחתו. הוא הרגיש מושלם ומסופק.
- "וַיֵּאָסֶף אֶל עַמּוּיוֹ" – אברהם נפטר בנוכחות משפחתו ונקבר בכבוד על ידי בניו הראשונים במקום שהוא הכין לעצמו ולמשפחתו.

שושנה שרקי

בטי ♥ יהי זכרה ברוך.!

Betty Doari made Aliyah

לפני קצת יותר משנה, כשנכנסתי לתפקידי כמזכיר העולמי של תנועת "הבונים דרור", נסעתי לבקר את התנועה באוסטרליה.

הגעתי לפעולה שאורגנה על ידי מזכירות התנועה. בתוך החדר היו מפוזרים דפים, ועל כל דף היה רשום מושג כלשהו מהתכנים של התנועה. היו שם "ציונות", "קיבוץ", "ישראל" וכו'. והיה גם דף שעליו היה כתוב "Betty doari made Aliyah". שאלתי את הנוכחים: "who is Betty Doari?" והתשובה הייתה שבטי דוארי הייתה העולה הראשונה של תנועת הבונים לארץ. הבנתי שיש כאן משהו שורשי ועמוק בהיסטוריה של התנועה. כשהגיע תורי לדבר, ולהציג את עצמי, שלפתי מהטלפון תמונה של בטי דוארי היום (באמצעים האינטרנטיים של היום גם זה אפשרי...), וסיפרתי להם שבטי דוארי הייתה ממייסדי הקיבוץ שאני נולדתי וגדלתי בו, ושאני גאה על כך מאד, וכאן התחלתי לספר להם על קיבוץ כפר-הנשיא.

אני מצרף תמונה של הדף המקורי.

יהא זכרה ברוך

יוחאי וולפין

כפר הנשיא היקרים,

רוצים להודות לכם מעומק הלב
על התמיכה האדירה במשפחתנו
ברגעי השבר הגדול של חיינו.

לא יודעים איך היינו עוברים את זה בלעדיכם.

פנינה, אמיר, אייל עינב ומשפחותיהם

מישהו אהוד מנור

מישהו, מישהו דואג
דואג לי שם למעלה.
בא והדליק כמה כוכבים
והם נופלים אחד אחד.

אנו סובבים בשתי דרכים שונות
יום ולילה לאורכן
עייפים ורעבים ומחכים לאות
בנתיבי אבק וזמן
אנו נפגש בסוף דרכים ושאלות
נפגש בתום ימים רבים,
בתום הרבה לילות
אני יודעת שאתה קרב עכשיו
אביב חלף, קיץ נאסף
והגשם שב.

תושבי כפר הנשיא.

לידיעתכם, ישנה קבוצת ווטסאפ לפירגונים בקיבוץ.
ניתן להצטרף ולצרף חברות וחברים לקבוצה בעזרת הלינק הבא:

או <https://chat.whatsapp.com/CtaBMB6b8UC3>

<https://chat.whatsapp.com/CtaBMB6b8UC3MojXOEK5so>

טקס יום הזיכרון לחללי צה"ל / איציק

שלום לכולם,

אחרי 30 שנה + החלטתי שאני מעביר את השרביט של טקס יום הזיכרון לחללי צה"ל להדס ויסבקר.

אני רוצה להודות ל:

- * דודו ומעין על התמיכה לאורך השנים.
- * ועדת חגים והנצחה על העזרה.
- * הדסה ואריק שעזרו לי להגשים את החלום שלי ולבנות את האנדרטה לזכר בנינו שקבורים בקיבוץ.
- * ג'קי שבנה את הגינה מסביב.
- * גבי טנא ושרית על העזרה בטקס בבית הקברות שבסוף לקחו את זה על עצמן.
- * רותי עמית ודוד אלמן על שולחן שמות הנופלים ועל המצגת בספריה.
- * אילן מדינה על כל התמיכה לשיגעונות שלי כמו המצגת בטקס וכו' ניסן פלמה על המודעות.
- * שושנה שרקי ורחל גינת על העזרה עם הנעורים / נעורון
- * כל שכבות הנעורים / נעורון שעברו איתי את המסע. בלעדיכם לא היה מתקיים הטקס.
- * משפחות הנופלים – רותי וגדי, בלינדה בן עטר וכרמית שוורצמן שקיבלו באהבה את כל השינויים שעשיתי במהלך השנים.
- * ולכם – משפחת כבר הנשיא – תודה על הכל.

איציק בן-דור

תודה לך איציק על שנים רבות של
דאגה נתינה ועשייה חברתית.
ייושר כוח!

בטי דוארי ז"ל:

בטי הייתה אחת החברות הראשונות שהכרתי בכפר הנשיא. באותה השנה הייתה בטי המטפלת של כתת עופר, ואני הייתי המורה, וכך עבדנו ביחד. כשהגיעה העת לטיול השנתי, התברר שאין לנו מדריך לטיול. בטי נכנסה לפעולה, וגייסה את האיש שלה, את מייקל ז"ל. ומכיוון שבטי ומייקל יצא ביחד לטיול, והם לא רצו להשאיר את הילדים ציון ויאיר לבד, הם החליטו להזמין אותם לטיול. ללא ספק חשיבה מחוץ לקופסא...

לאורך השנים היינו בקשר, בתחילה עם בטי ומייקל, אחר כך עם בטי כשמייקל כבר לא היה. תמיד היה מעניין איתה. בשלב מסוים רשמי מפיה את קורות חייה, וזה היה סיפור מרתק!

בטי, אזכור אותך תמיד.

אסיפה:

חזרתי עכשיו מהאסיפה. קיבלנו הרבה מאד מידע על התנהלותנו העסקית והכספית, בשנה שעברה ותכנית לשנה שהתחילה לפני חודש. נכחו באסיפה כ- 30 חברים. מה שבולט זה המספר הקטן של חברים ותיקים מאד וותיקים קצת פחות, שמגיעים לאסיפה. בהחלט מורגש תהליך של חילופי דורות בשכבה המעורבת בנעשה בקיבוץ.

שיחה פתוחה עם ריטה ועם ארז:

בינתיים הפגישה נדחתה (בגלל הסמיכות לאסיפה). השיחה תתקיים בחודש מרץ. עד אז תהיה כבר התקדמות בכמה נושאים שהשניים עוסקים בהם ובתכניות לעתיד.

הודעה תגיע בעוד מועד.

שבת שלום

תמר

לחברות וחברי כפר הנשיא / סיוון רביץ/מש"א

כמעט 7 שנים חלפו, עברו במהירות שיא השבוע אני מסיימת עבודתי בקבוץ בניהול משאבי אנוש. מנסה לסכם ולהיפרד ומגלה שכל כך הרבה השתנה... אני בכל אופן, נפרדת מצוות ניהולי שלא קל לי להפרד ממנו צוות של אנשים אכפתיים, שעובדים מהנשמה ורואים את הקיבוץ כמערכת אחת המורכבת מאנשים רבים ומורכבויות רבות. אני בטוחה ומקווה שגם אתם סומכים עליהם שיובילו אתכם למקומות טובים ובטוחים בעלייה מתמדת ובראייה קדימה כל הזמן. אני מאחלת לכם כקיבוץ ולכל אחד מכם בנפרד רק טוב, שמחה, הנאה והנעה מעבר לאתגרים, תמיד אזכור כי היו לי רגעים משמעותיים של שיחות מרגשות והמון המון למידה.

אני מצרפת את המילים של בוב דילן ותרגם יאיר לפיד כאיחוליי לכולכם:

שישמור אותך האל
ויגשים משאלתך
שתעשה בשביל אחר
והוא למענך
שתיגע בכל כוכב
ותטפס על כל שלב
שתישאר צעיר לנצח

שתגדל להיות צודק
שתדע לראות את האור
ולמצוא את האמת
בתוך החושך הגדול
שתמיד תהיה חזק
אל תשחק את המשחק
שתישאר צעיר לנצח

שיהיו יריך עסוקות
וצעדיך מהירים
שיהיה ביתך יציב
מול רוחות השינויים.....

אברהם סוסקין צלם של פעם

לאחר שסגרו את מוזיאון הצילום בגן התעשייה בתל חי, עברתי על חלק מהמאמרים שכתבתי בזמנו על תערוכות צילום ואחרות שהתקיימו בו לאורך השנים. דליתי אחד מהם לזכרו של מוזיאון הצילום שהיה קרוב מאוד לליבי. הייתה זו תערוכה של אברהם סוסקין "צלם של פעם", שאצר אותה באופן מופלא כדרכו האמן צלם גיא רז, התערוכה התקיימה בשנת 2011.

קטעי "יומן צפייה" בתערוכה של אברהם סוסקין, שהתקיימה במוזיאון הצילום בגן התעשייה בתל חי:

בבואנו להתבונן אל העבר, עלינו לברור באיזה אופן נעשה זאת: אפשר לשנוא את העבר, אפשר להתגעגע אליו, אפשר לבקר אותו, אפשר להימלט אליו ואפשר לגלות אותו מחדש. העבר, מה שלא יהיה, מרבה להעסיק אותנו ואין טעם להכחיש זאת, אולי בעיקר משום שההווה לא משהו, בלשון המעטה.

התערוכה של אברהם סוסקין היא אחת מגלולות הנוסטלגיה המשובחות שהגיעו למקומותינו.

סוסקין, בתודעה התרבותית הישראלית קולקטיבית, נתפס כצלם המצלם את ארץ ישראל, כמו שנחום גוטמן אייר וצייר אותה- בעין רחימאית ואוהבת, המתבוננת אל המציאות החולפת במבט שהוא, כבר, מלא געגועים אל מה שעדיין לא חלף.

נדמה לי שהיה זה העיתונאי והפובליציסט אורי קיסרי, שהיטיב מכולם לתאר את סוסקין האיש ויחסה של ההיסטוריה אליו. ברשימה שפרסם בעיתון מעריב בשנת 63 לאחר מותו של סוסקין, הוא כותב: "...כמובן, שאיש לא פסח גם על אותה מטבע עוברת לסוחר כל כך בימינו, מטבע "הראשונים", מטבע של "היו זמנים". מי כסוסקין ראוי היה לבוא בקהלם של ראשונים, כאנשים וכזמנים! הן הוא היה, בעצם, פועל ונפעל באקלים זה של היסטוריה, שהיא קרובה מדי כדי שיבחנו בה באובייקטיביות, ורחוקה מדי כדי שיעברו על פניה ללא נקיפת לב. הוא היה שייך לשני עברי המתרס ההיסטורי. הוא היה מן הראשונים, אמנם היה מן הצעירים שבהם, והוא היה גם מאלה שעליהם הוטל להכין עדות של זמנים ראשונים ואנשים ראשונים. אף על פי כן עשה זאת באותה עניוּת רוח מיוחדת שסימלה אותו, בצניעות רבה, ואם כתב על פני זכוּת הנגיב שלו ביוגרפיה של נופים ותאריכים, הנה לא ניסה מעולם לעשותה אוטוביוגרפיה."

קיסרי, שמכנה את סוסקין - "פוזיטיבי בין נגטיבים", נוגע כאן בעדינות אופיינית בנקודה הארכימדית של השקפת הדור של סוסקין על הוויית המציאות החדשה המתגבשת.

כנראה שכך נגזר, מטבע האדם או מצוק העיתים, שהראשונים יתבוננו תמיד אל המציאות בעין צנועה של ביוגרף מתעד, בעוד שאנו, הלכודים היום בהווה המעיק, המחניק וחסר המוצא, במעמקי ההפרטה החברתית שאליה אנו שוקעים לאט ועל בטוח, נתבונן אל המציאות בעין אוטוביוגרפית, כזו שמסמנת את העצמי ה"אנוכי", עין המבליטה את הצופה ומסמנת אותו כעילת העילות וכסיבת הסיבות לכל מה שמתקיים ומתרחש כאן.

מהדברים שכותב על סוסקין גיא רז ("תיאטרון סוסקין" - גיא רז), אוצר התערוכה המשותפת, או המפוצלת, בין מוזיאון תל אביב למוזיאון הצילום בגן התעשייה שבתל חי, עולה שסוסקין צילם מתוך מודעות, או לפחות מתוך "...מחשבה על הדורות הבאים, על זמנים שיבואו לעתיד לבוא." (מדברים שנשא סוסקין בפתיחת תערוכת צילומים שלו בבית העירייה הישן בשנת 61). גיא רז מגדיר את סוסקין כצלם במאי, או כצלם בעל מודעות תיאטרלית: "...סוסקין, כפי שמרמזים דבריו אלה, היה בעל מודעות היסטורית ורבים מתצלומיו נעשו מתוך תחושה של שליחות היסטורית. סוסקין היה גם שחקן חובב בקבוצת התיאטרון "חובבי הבמה העברית", ובתצלומיו- המבוימים ברובם- ניכרת מודעותו התיאטרלית כצלם. ההיקף הנרחב של תצלומי סוסקין ומגוון הנושאים שתיעד עושים אותו אפוא למעין במאי- על של ארץ ישראל, יישוביה ותושביה באותה תקופה. מנקודת מבט זו אפשר לראות בהיסטוריה המצולמת שהותיר אחריו סוסקין מעין הצגת תיאטרון גדולה, שבה נופיה של ארץ ישראל משמשים תפאורה מתחלפת ושחקניה הם תושבי הארץ בערים, בקבוצים ובכפרים."

ואכן התערוכה שבמוזיאון הצילום משובחת כמו יין ישן נושן, וההגדלות שעשה סאצ'י מן התשלילים המקוריים של סוסקין, הן יצירת אמנות בפני עצמן שעשויות לתפארת מדינת ישראל ממש.

חוויית הצפייה בתערוכה מענגת מאוד. ואין ספק שהדוגמאות הספורות והרטובות מהנאה, שאביא מ"יומן התערוכה" שכתבתי תוך כדי צפייה, תעדנה על הנאה זאת:

"קבוצת ילדים בגורן. הכל כל כך "מייצג" עד שזה כואב בשיניים. רחוב ראשי במשמר הירדן, רחוב ראשי עאלק, פתוח לנוף גבעות חשופות, צחיחות. כמו עיירת מערבוניים מכסיקנית. הכל מדוד, ספור, הילדים שבתצלום נראים כילדים היחידים בארץ, אולי אפילו בעולם..."

אלכסנדר זייד, בריכת בוץ, וילדים מתפלשים במים- אלכסנדר זייד, הוא אתר בנוף הזיכרון כמו בריכת הבוץ, כמו הנוף בשחור לבן. הכל נראה כל כך אנונימי כמו צילומים מארץ רחוקה ונידחת בירחון נשונל גיאוגרפיק, או כמו בתצלומים ישנים שנתגלו מכיבוש המערב הפרוע.

ודאי כך נראים אנשים הבאים אל המזרח הפרוע, אנשים משופמים המישירים מבט רציני ומלא מודעות לגודל השעה, לבלעדיות הראשונית שלהם- אל המצלמה של אדון סוסקין, שבא במיוחד מתל אביב כדי להכניס אותם להיסטוריה...

בתמונה אחרת הנה אלתרמן ושלונסקי (המכונה גם לשונסקי). שניהם יושבים (כל אחד לחוד) מאחורי שולחן כבד בארשת מהורהרת, רואים עליהם שהם משוררים, ביד אחת סיגריה מעלת עשן, בידם השנייה כלי כתיבה. צעירים ויפים, בלתי מתכלים כביכול, רגע

לפני שהזמן ינעץ בהם את שיניו והם יתבלו ויתכלו במאות לילות השתייה שעוד נכונים להם...

ההתבוננות אל הצילום של הצריף באום ג'וני, שצולם בשנת 1912, טומנת בחובה כאב מר מתוק המזומן למי שמתבונן במשהו שהוא כל כך שייך וכל כך מוכר, ובעת ובעונה אחת כל כך אבוד, סותר ורחוק.

ממרחק המאה, האנשים האלה שבתמונה, ש"דופקים פוזה", ניצבים נינוחים וקפואים, כפי שהם נראים בפינות הנידחות שאליהן השליך אותן הזיכרון הציבורי, מלבד הפרש על הסוס שבמרכז התמונה, שסוסו זז לפתע פתאום בדיוק בשנייה בה לחץ אברהם סוסקין על הדק המצלמה, ושניהם, הסוס ורוכבו שטושטשו פתאום על רקע החדות הקפואה של שאר הדמויות, יוצרים איבחה של תנועה בלב היסטוריה שקפאה בעוצם התהוותה. התמונה ברובה מוארת, אך ישנן בה פינות אפלות, מסתירות שלדים לעתיד לבוא. בצריף שבקומה העליונה שני חלונות, אחד מוגף ואחד פתוח אל המרחב, אל העתיד, הכול חשוף ומצפה, הכול בראשיתי, לא נגוע, עדיין, ולא מקולקל".

עד כאן דברי היומן. (הלוואי שיכולתי לצרף לכם גם את הסאונד הישן והשרוט של יומני הרצליה). אבל נדמה לי שכבר תפסתם את הפרינציפ. הרי אין כמו איזה רטרופקטיבה של עברנו הזוהר כדי להכניס מעט פרספקטיבה ומשב רוח של אויר צונן ומשיב נפש אל חיינו המשתנים והולכים. בעיקר משום שקיץ עכשיו וחם, ומשום שהתענגתי על התערוכה הזאת, באמת, ואני ממליץ לכם בכל לב ללכת ולהשיג באיזה שוק פשפשים נידח ספר צילומים מצהיב של סוסקין, לצלול אל בין דפיו ולנשום עמוק ולריאות את הצהוב הישן והטוב הזה. ועשו לי טובה,

לכו לחפש לאט, העבר לא בורח לשום מקום, זה רק אנחנו שנסיים ממנו כל הזמן.

דודו פלמה

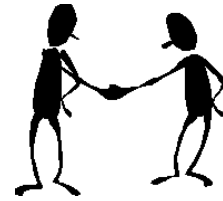
"הבה נניח לעבר להיות עבר." ~ הומרס

"בעבר היה יותר עתיד מאשר יש בהווה." ~ פיליפ גלוק

"טועים אלה שאומרים על העבר, שאפשר לקבור אותו, כי העבר חוצב את דרכו החוצה בציפורניו." ~ חאלד חוסייני, רודף העפיפונים

"אם נפתח מריבה בין העבר להווה, נגלה שאיבדנו את העתיד."
וינסטון צ'רצ'יל

חגיגות ט"ו בשבט / מיכל אשחר

בשם הצוות (הנהדר) אני רוצה להודות לכל מי שלקחו חלק באירוע, מי באירגון ומי בהשתתפות. החלטנו השנה לפרוש את האירוע על שני ימים, ולשמחתנו שניהם היו מוצלחים.

תודה גדולה

למעין, לרג'י ולשרה על הסיוע באירגון ה potluck החגיגי, ולכל מי שהגיע והפליא בבישולים

לדרור על ההרצאה המשובחת ומעוררת ההשראה

לחברי השומר החדש על מעגלי השיח מעוררי המחשבה - וגם על הפעילות בחווה.

ליבין שארגן לנו פירות טעימים, לשמעון על האגוזים

לנהגי הטרקטור שסייעו בהובלה, לגיא על הנטיעות ועל הנגינה,

לאב הסדר ולמקריאי הקטעים, למיכל גלוק על הסיוע בשירה ועל הריקוד המקסים של ילדי הגן

לקרן (נונה) על הפעילות המושקעת מכל הלב,

לכל מכינות ומכיני סלטי הפירות, לרבות ולרבים שסייעו בסידור לפני, בקיפול אחרי וגם תוך כדי.

למעין ולרננה על הגרפיקה, לרחלי על הייעוץ והזמינות לשאלות בכל עת, הנכונות והסבלנות לפתוח את המחסן, לסגור, לפתוח...

וכמובן לוועדת תרבות וצוות הגברה, שתמכו בכל מה שנדרש באהבה ובאחלה ווייב.

מקווה שלא שכחתי מישהי או מישהו, ואם אזכר או תזכירו לי תקבלו תודה אישית.

מי שהשתתף באירוע ביום שבת, שם אולי לב לכך שהשנה עשינו ניסיון להתחבר לאחד מההיבטים המשמעותיים של החג – שמירה על הטבע. טיפוח הטבע אומר, בעיני, גם להימנע ככל האפשר מלהזיק לו. אחד הדברים שפוגעים בטבע ובסביבה שלנו הוא הפסולת הרבה שאנו מייצרים. השנה הפחתנו בכמות הפסולת על ידי שימוש בכלים רב פעמיים. זה היה סוג של ניסוי, פיילוט: לצד הכוסות החד פעמיות לשתייה קרה וחמה הנחנו כוסות פלסטיק וספלים. לצד קעריות חד פעמיות לסלטי הפירות, הנחנו קערות פלסטיק וחרסינה. על שולחנות החג הנחנו סכינים וכפות רגילים, בסוף לא בטחנו שיספיקו והוספנו חד פעמי. מתחת לשולחנות הקפה וסלטי הפירות הנחנו גיגיות עם מים, על מנת לשטוף את הכלים לשימוש חוזר תוך כדי האירוע. וכחלק מהקיפול עמדנו ושטפנו (בסיוע מתנדבות יקרות) את הכלים.

רוב הכלים החד פעמיים שבהם השתמשנו הם כאלו שהיו כבר במחסן תרבות. מה שנדרשנו לקנות, בחרנו את אלו המתכלים, האקולוגיים. הם מעט יקרים יותר, אבל לטווח הארוך, בתמונה הרחבה, הם זולים יותר מכיוון שגורמים לפחות נזקים לעולם ולבריאותנו. וגם בהם ניסינו להפחית ככל האפשר.

אני הרגשתי טוב עם זה, ונדמה לי שכמויות הזבל פחתו משנה שעברה. חלק גדול מהכלים החד-פעמיים חזרו למחסן כמו שיצאו ממנו, עדיין באריזה. ראיתי אנשים ששמחו להשתמש ברב-פעמי. בשנה הבאה, אינשאללה, ננסה להרחיב ולעשות את זה טוב יותר.

ובינתיים – שנת אילנות טובה.

דליה זלצברג מארחת בסטודיו "מאמא" בכפר הנשיא מקום למפגשי חוויה
לחמישי אישי - סיפורי חיים שהפכו להרצאה מרתקת

חמישי | 14.2.19 | 20:00 | עלות 50 ₪

בכל מפגש תינתן במה למכירת מוצרי אומנות ובריאות
 מתוצרת גלילית, משקה חם וכיבוד קל

והפעם - עם דורית היימן
 מאמנת להצלחה בחיים, סופרת ומרצה
איך יראו חיך ? זה לגמרי בידך
 - סיפור אישי -
 על פריצת דרך עוצמתית

להרשמה התקשרו או שילחו הודעה 050-7437431 | dzakzberg11@gmail.com

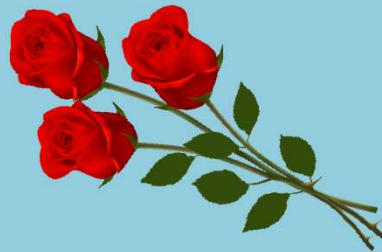
מצורף קישור להרשמה

<https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSfMqPuLgeF2-VkW8m6laRWSbT-rCrFLRt6uBsEsxO-rgFhWLA/viewform>

ללא מילים !!!

דוד אלמן

דוד אלמן

ללא מילים !!!

משולחן העורכת

לאחרונה לגמנו לא מעט מכוס העצב,
הגיע שוב הזמן לזמן דברים שעושים אותנו שמחים :)
כמו למשל;

לקבל טלפון מאדם שלא שמעתם ממנו הרבה זמן

לצחוק בלי סיבה

לאהוב

להתאהב

לשמוע במקרה מישהו מחמיא לך

לעבור בהצלחה בחינה קשה

להכיר אנשים חדשים

להרגיש פרפרים בבטן שפוגשים אדם מסוים

שמישהו יאמר לך עד כמה הוא אוהב אותך

למצוא חבר אמיתי שיודע עלייך הכל ובכל זאת ממשיך להיות חבר שלך

לראות אנשים שאתה אוהב מאושרים

לפגוש אדם שלא ראית הרבה זמן, ולראות ששום דבר לא השתנה

להביט בשקיעה

לראות את הזריחה

וכמו שהנכד שלי יודע לאחל: ושתהיה דרכנו מלאה בשושנים – בלי קוצים.

שושנה שרקי

